

der næsten umulig, eller idetmindste meget vanskeligt, efter dette Forslag, og navnlig vil den blive aldeles umulig for de Præster, der ikke have vidst at vinde Kjærlighed hos deres Menighed; deres Rigtigste vil forhindre dem fra at blive forflyttede, saa at altsaa de Menigheder, der engang have faaet dem, ville blive nødt til at beholde dem, naar de ikke kunne affætte dem.

Endnu maa det være mig tilladt at pege hen paa, hvor vanskeligt de smaa, fattige, fjerntliggende Menigheder ville blive stillede; da Forflyttelse bliver vanskelig, og enhver Præst maa være beredt paa at blive, hvor han engang er kommen, ville saadanne Ralv kun blive attraaede af Faa, og i Almindelighed kun af Saadanne, der ikke kunne komme an andre Steder. — Naar jeg seer paa dette Forslag i Forhold til den tidligere Udvikling, saa har det ganske vist en Berettigelse som en Modsetning til den hele Opfattelse, der under den tidligere Regjeringsform gjorde sig gjældende med Hensyn til Udnævnelse til Embeder. Det er visnok i det Hele sandt, at under Cancelliregimentet var Hensynet til Menighedernes Tarv saare ringe, at Ancienniteten i Almindelighed var det Overveiende, og at Folk ofte bleve ansatte i geistlige Embeder af andre Hensyn end kirkelige, s. Ex. fordi de vare ivrige Befordrere af den indbyrdes Underviisning. I Modsetning dertil kommer et saadant Forslag ganske naturligt, men vi leve ikke længere under Absolutismen, vi have en fri Forfatning, Kirkens Styrelse er under Rigsdagens Control, og hvis en Kirkeminister ikke tager det Hensyn til Folkets Onsker og Tarv, som er en ganske naturlig Følge af vort hele politiske System, saa staaer der jo mange Veie aabne for Rigsdagen til at udtale sig derom, til at kontrollere det og til at fremkalde en Forandring. Mig forekommer det derfor, at der efter den Forfatning, vi nu have, ikke kan være nogen Frygt for, at Regjeringen ikke skulde tage Hensyn til de berettigede Onsker og Krad hos Menighederne. Jeg skal saaledes tillade mig paa det Bestemteste at fraraade det høie Thing at gaae ind paa dette Lovforslag.

Klein: Da jeg begjærede Ordet i denne Sag førend Discussionens Begyndelse, havde jeg en heel Deel, som det virkelig laa mig

paa Sinde at faae frem. Det vil imidlertid ikke kunne undre Noget, at der nu maa være blevet fremsført overmaade Meget af, hvad jeg saaledes havde tænkt at sige; det er sleet deels fra den ærede Ministers Side og deels navnlig fra det ærede Medlem, som nu sidst havde Ordet (Brix), og det er derfor kun nogle enkelte og, om man saa vil, supplerende Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at gjøre. Da jeg har begjært Ordet, føler jeg mig dog tilskyndet til kortelig at ansøre, hvorledes jeg opfatter den foreliggende Sag. Mig forekommer det, at den Grundtanke, eller jeg vil hellere sige den Følelse, som ligger til Grund for Lovforslaget, og hvorfra det maa antages at være udgaaet, i en vis Henseende baade er naturlig og har noget Berettiget ved sig. Det er saa naturligt, at den Menighed, for hvem Præsten skal være Sjælesøger, den Menighed, som i højeste Grad er interesseret i, at der kommer et virkelig kjærligt Forhold tilstede mellem den og Sjælesørgeren, maa ønske at have Indflydelse ved Ansættelsen af denne Sjælesøger. Men naar der fremkommer et Lovforslag, som gaaer ud paa at give en Tanke eller en Følelse praktisk Betydning, saa er det ikke nok efter min Formening, at man kan paavise, at der er en saadan indtil en vis Grad berettiget Følelse, hvorfra Forslaget er gaaet ud; man maa naturligviis spørge, om den Maade, hvorpaa man vil have Sagen gennemført, er en saadan, at der er taget tilbørligt Hensyn til de mange andre Hensyn og Betragtninger, som vel fortjene at komme under Overveieelse; man maa spørge, om Gjennemførelsesmaaden er en saadan, at man ikke maaskee snarere modarbejder den egentlige Hensigt og Tanke, end man fremmer den. Det er efter min Formening ingenlunde nok til Forsvar for et Lovforslag, at man kan paaberaabe sig Noget, hvorfor der rundt omkring er en maaskee temmelig vag Stemning, man maa stille den Fordring til dem, der ville give sig af med at være Lovforslagsstillere og Lovgivere, at de ogsaa ere istand til at give Tanken et Udtryk, der virkelig stemmer med Forholdene og gjør det muligt at faae den gennemført paa en tilfredsstillende Maade, der kan føre til Gavn og Glæde. Naar man da opkaster det Spørgsmaal, hvorvidt dette kan siges